

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ως θα μπορούσα να έμποδισα τον μαρκήσιο να φτάσει στον κύριο σας. Σκέφθηκα πολύ, σκεπτόμενον ως το πρωί...

— Κι' αποφασίσατε να τον δολοφονήσετε ;

— Χίλιες δυο σκέψεις μου ήρθαν στο μυαλό. Όμοιοι όντι το σκέφθηκα αυτό. Σιγά - σιγά όμως, ο πυρετός και η ξέψαμι μου διγύστεψαν.

Και πήρα την απόφαση να έμποδισα τον μαρκήσιο πληγώνοντας μόνον τ' άλογά του, βάζοντας στο δάσος που θα περνούσε έμπόδια, κáμνοντας τέλος πάντων το καδεδί. Πραγματικώς το πρωί έλαβα τα κατάλληλα μέτρα. Κατασκόπευσα τον μαρκήσιο και κατάρθωσα να πληγώσω τ' άλογα των άκολουθών του σοβαρά στα πόδια και να κλέψω το δικό του. Έπειδή όμως ο μαρκήσιος ζήτησε άλλο άλογο για να συνεχίσει το δρόμο του, προχώρησα κι' έγω πιο έμπρός στο δάσος αποφασισμένος να του πληγώσω ή να του κλέψω και τ' άλογο αυτό. Άλλοιμονον όμως, αάθνα μου ! Δέν βρέθηκα, δυστυχώς, στην ανάγκη να συμπληρώσω το έργο μου. Γιατί καθώς περιμένα, είδα ένα προσωπιδωφόρο να πλησιάζη το μαρκήσιο από πίσω και να του χώνη ανάμεσα στους ώμους το έγχειρίδιό του. Το έγκλημα έγινε μπρός στα μάτια μου, μπρός στα μάτια του Χαιρμερία και των όλοφρόνων του. Κι' ο δολοφόρος εινε ένας από τους πιο γνωστούς και τους πιο σημαίνοντας Ουγένιτους...

Στό σημείο αυτό ο Ροβέρτος σάωσε για λίγες στιγμές.

Κατάκλητος ο Κοντσόσταυλος, μη ξέροντας τί να πιστέψη, μη ξέροντας άν ότι άκουσε εινε ή άλληθια γυμνή ή το σατανικώτερο ψέμμα, κάθρεψε τα μάτια του στα μάτια του γραμματέως του και τον κύταξε άρκετη ώρα, σά ναθέλε να διαβάση στην ψυχή του. Μά ό Ροβέρτος ιδέειχη το έρευνικό βλέμμα του Κοντσόσταυλου χωρίς να χαμηλώση τα μάτια του.

— Τότε, ειπε άγά - άγά ό Μοντροανί, δέν είσαι σύ ό δολοφόρος του Βάζα ;

— Όχι αάθνετα, άπάντησεν ό Ροβέρτος. Ό μαρκήσιος άπέθανε πληγείσ όπό της άκδιχίσεως του Θεοί. Μπορείτε, καθός βλέπετε, να είσθε ή σιχος. Δέν έσοκότσα έγω τον Βάζα, δέν παρεσύρθην από τά λόγια σας. Δέν πρέπει ναχεται τύψεις.

— Τότε ποιός εινε ό δολοφόρος ; Ποιός εινε ό Ουγένιτος αυτός ; Πέστε μου τ' όνομά του.

— Ό κόμης Ράφ Κανδάλ, αάθνετα.

Ό Κοντσόσταυλος κατεπλήγη εξαετικιά, μά δέν ειπε τίποτε. Κατάλαβαινε πως ό γραμματέψ του έφρευδέτο, πως κάτι το τρομερό και το καταχθόνιο είχε συμβεί, που δέν μορούσε να το μαντέψη. Τέλος ρώτησε τον Ροβέρτο :

— Όστε λοιπόν, ό κόμης Κανδάλ μου προσέφερε μά σπουδαία έκδοούλευση ; Σκότισσε τον άνθρωπο που μούσθη.

— Μάλιστα αάθνετα.

— Τότε... τότε πρέπει να κάμω κάτι για τον είκτιριδή αυτόν. Άν τσοκάς άπ' τή φυλακή του, παραδειγματός χάριν. ήμείς θα κάναμε στραβά μάτια κι' έτσι θα γλύτωνε την εις θάνατον καταδικιαν.

— Άν το θέλετε αυτό, έξοχώτατε ειπεν ό Ροβέρτος, μορω, να σας γυγηθή πως θα φρονίσω έγω για την απόδρασί του. Άρκει μόνον να το δεχθή...

Ό Κοντσόσταυλος κούνησε το κεφάλι του. Κατάλοβε την σημασία της τελευταίας φράσεως του γραμματέως του και μουρμούρισε : — Βέβαια, άρκει να το δεχθή... Μά κι' άν δέν το δεχθή τόσο το χειρότερο γι' αυτόν. Θα τον καταδικάσουν εις θάνατον και μείς θα ήσυχάσουμε. Έξ άλλου άς μη λημονουμε πως εινε Ουγένιτος και πως οι Ουγένιτος εινε άξιι κρημάς. Άς τον πάρουν μάλιστα από δώ τον δολοφόρο κι' άς τον μεταφέρουν στη Βάζα. Έτσι ήσυχάουμε έντελώς.

Η διαταγή του Κοντσόσταυλου διεβράσθη στον Χαιρμερία, ό όποιος όταν ένυχτισε, κατέβηκε στο κρατητήριο, έπηρε τον Ράφ Κανδάλ, τον δέδομενος εκ νέου, τον έτοποθέτησε εις το μέσον των όλοφρόνων του και εξεκίνησαν άμέσως για την Βάζα.

Κοντά τα μισά νυχτα έπέρασαν έμπρός από το καπηλειό του Ουγγολίνου. Ό Χαιρμερίας πλησιάζε στην πόρτα και φώναξε :

— Έ ! καμπούρη !... Μά δέν του έδόθη καμμιά

άπάντησις. Το καπηλειό ήταν έντελώς έρημο.

— Ό καμπούρης τσοκάσε, μουρμούρισε φουρκισμένος ό Χαιρμερίας. Μά που θα μου πάη. Θα τον βρώ...

Συνέχισαν ύστρα τον δρόμο τους για τή Βάζα, ανάμεσα στο δάσος, χωρίς να μιούν, νυσταγμένοι και κατάκοποι. Ό κόμης Κανδάλ ήταν επίσης σιωπηλός, συντηρημένος, βυθισμένος σε θλιβερές σκέψεις... Πώς θα έτελείωνε ή τραγωδία αυτή ; Θα τον θανάτωναν ως δολοφόρο ; Για τή ζωή του δέν τον έδιεφερε και τόσο. Ένδιαφερόταν περισσότερο για την τιμή του ως ευγενίς...

Στην πόλη της Βάζας, όπου βρισκοταν και ό κύργος του μαρκήσιου Βάζα, έφτασαν κοντά το ξεμέρομα. Άν και ήταν πρωί άκμή ή πόλις φαινόταν άνάστατη. Οι άνδρες του Ζιλ Λοπέξ Έσκούλαπα είχαν μεταφέρει εκεί, λίγες ώρες νωρίτερα, το πτώμα του μαρκησιού. Το είχαν τοποθετήσει σε μία ευρύχωρη αίθουσα του κύργου, όπου ένα πλήθος μοναχών έδέετο όλη νύχτα ύπερ της ψυχής του...

Η δολοφονία είχε γίνει γνωστή στην πόλι και οι όδρομο ήσαν γεμάτοι κόσμο, που συζητούσε κι' έσολιάζε το τρομερό γεγονός :

— Εινε αλήθεια κιόρ' Οιεβά πως ό δολοφόρος εινε Ουγένιτος ; ρωτούσε ή κόρη του δικοικητού των φυλακών, ή ώραία Άνθούλα Σαιντανέ, τον γραμματία του δικαιοτήρη της Βάζας.

— Έτσι λένε, κόρη μου, Άκουσα μάλιστα πως ό Ουγένιτος αυτός είχε, λέει, σχέσεις με το Λαβόλο και πως—έξοχισμένος ναύαη !—εινε μαύρος σαν την Κόλασι κι' έχει και νύχια μακριά και σουβρέλα !...

— Παναγία Παρθένος !...

'Εδέοντο όλη την νύχτα 'όπέρ' τής ψυχής του...'

Τό μέρος του κεντρικού δρόμου.

— Φίρονουν τον δολοφόρο !... Ό δολοφόρος !... Ό δολοφόρος !...

Είχε φανεί πραγματικώς το άπόσπασμα του Χαιρμερία. Το πλήθος έτρεξε άμέσως και έτριγυρισε τους όλοφρόρους στο μέσον των όποιων έβάδιζε δεξιός ό κόμης Κανδάλ. Όταν οι πολίται της Βάζας αντίκρισαν τον κόμητα, φωνές έκπληξσεως άκούστηκαν από παντού :

— Αυτός εινε ! Μά αυτός εινε ό κόμης Κανδάλ, άν δέν κάνω λάθος !

— Καλέ, αυτός δέν φαίνεται για δολοφόρος.

— Έχει τόσο γλυκό και τόσο ευγενικό πρόσωπο ! ψιθύρισε και ή Άνθούλα, ή κόρη του δεσμοφύλακος.

Τό άπόσπασμα του Χαιρμερία άκολουθούμενον από πλήθη λαού στάθηκε τέλος έξω από τις φυλακις. Ό διοικητής των φυλακών Σαιντανέ έλειπε την στιγμή αυτή και τον έπεριμέναν. Οι όλοφρόροι του Χαιρμερίας έσηκώσαν, έν τή μεταξύ κύκλο γύρω όπό τον κόμητα, ό όποιοι έφτανετο κυριολεκτικώς άπεληκισμένοι και κατάκοποι. Άρθρονις ιδρώτας έτρεχε στο μέτωπό του και σε μία στιγμή ήσχω ε τά δερμένα χέρια του για να τον σφουγγίση. Κάμνοντας όμως την κίνηση αυτή έστρεψε κάτω, χωρίς να το θέλη, το καπέλλο του, το όποιο του έκρυβε κατά το ήμισυ το πρόσωπο. Και μόλις ή ευγενική και ώραία φυσιογνωμία του άπεκαλύφθη μία κραυγή άκούστηκε άνάμεσα στο πλήθος :

— Αάθνετα ! Είσθε σεις ; Σεις έκλαμπρότατε !...

Ηταν ό Γαβριήλ Λαχερπέ, ό γρηαιός δηροτέης του μαρκησιου Βάζα, ό τσοον πιστός στον Κανδάλ. Ό Λαχερπέ βλέποντας τον κόμητα σε τέτοια θέσι, σε τέτοια κατάσταση, έτρεξε κοντά του, γονάτισε κάτω κι' άρχισε να του φιλή τή χέρια.

Ό Κανδάλ συγνημένος από τά λόγια του Λαχερπέ τον κύταξε στα μάτια και του ειπε :

— Με νομίζεις και σύ γιά δολοφόρο, Λαχερπέ ;

— Ό Θεός να με φυλάξη αάθνετα ! Τ' έν' αυτά που ζλέτε ;

— Και όμως είμαι έγγληματίας για όλο τον κόσμο και γι' αυτή τή δικαιοσύνη...

— Για μένα δέν θα είσαι ποτέ, έκλαμπρότατε.

— Γενναία καρδιά ! ψιθύρισε με λύπη ό κόμης και συνέχισε :

Φτωχή μου Γαβριήλ, θα είσαι ό μόνος που θα με νομίζης αάθω.

Τή στιγμή αυτή έπενεβή ό Χαιρμερίας. Έσπρωξε τον Λαχερπέ απότομα και του φώναξε :

— Άνοιχτά, άρχεσι !

Κι' έπειδή ό Λαχερπέ δέν ήθελε να άπομακρυνθή από τον κόμητα, τον χτύπησε με την θήκη του σπαθίου του, ζυγιάζοντας :

— Άνοιχτά ! Άνοιχτά ! Κ' εγνοια σου θα ξαναδής τον κύριο κόμη ύστρα από λίγες ήμέρες που θα κρημαστή ! (Άκολουθεί)

